



Украјинска војска изгубила је рат на истоку и југоистоку своје државне територије. Процене које сам на овом месту дао раније, да ће проруске снаге победити ако барем десетак дана издрже офанзиву регуларне украјинске армије, показале су се као тачне. Баш као и процене да ће проруске снаге изгубити и бити потучене ако Русија не помогне. Је ли Русија помогла овако или онако, није баш лако утврдити, политички, морално и хуманитарно сигурно је настојала да помогне 11 милиона сународника – Руса у Украјини.

Је ли Русија пресудно утицала и директном војном помоћи проруским снагама у рату против Кијева? Запад оптужује Москву да је послала своје трупе као помоћ проруским снагама, али нити један доказ таквих оптужби није показан. Заправо, нема правих материјалних доказа за те оптужбе. Јер, немогуће је на терену источне и југоисточне Украјине уз помоћ сателитских снимака и ваздушног осматрања разликовати украјинску и руску ратну технику, униформе војника практично су исте, лично наоружање такође исто, артиљеријски и ракетни системи су исти, камиони, тенкови и борбена возила пешадије иста, само је украјински тенк „булат” мало другачији од руског Т-80.

Али тај тенк скоро да и није учествовао у борбама. Ко онда може са потпуном сигурношћу да каже да су на сликама руски, украјински, или проруски војници? Зашто Брисел и Вашингтон не објаве прецизне сателитске снимке руских трупа како прелазе границу између Русије и Украјине. Јер, све оно што је до сада приказано од сателитских обавештајних снимака своди се на снимке неких шест руских самоходних хаубица од 152 мм стационараних поред руско-украјинске границе, али са руске стране. То није довољно за озбиљне тврдње. Сетимо се само својевремених „доказа” америчког државног секретара Колина Пауела о ирачком тајном оружју за масовно уништавање.

Још тужније јесте да је он раније био амерички генерал са четири звездице, дакле он је на седници Савета безбедности УН у предвечерје америчког напада на Ирак у марту 2003. године махао сателитским снимцима наводне ирачке „покретне лабораторије за производњу хемијског оружја”. Сви су на тој седници ћутали, па чак и Руси, а реч је била о обичном старом камиону за деконтаминацију, совјетске производње. И то су били врхунски обавештајно-извиђачки снимци и подаци да би једна држава била разорена и практично подељена.

Па је пре неколико година генерал Пауел ипак признао да је тада лагао. Због виших националних интереса. То што чак и Стејт департмент тврди да нема доказа да је Русија директно војно интервенисала у Украјини многим је промакло.

Наравно, многи ће рећи па како су онда из војно безнадежне ситуације, скоро пред поразом, проруске снаге одједном кренуле у контраофанзиву и потукле снаге Кијева?

Као прво, рат је трајао већ доста дуго да би украјинска војска могла да одржава сталну борбену иницијативу. Украјинске снаге су се једноставно заглибиле, ушле су предубоко у распоред проруских снага, удаљиле су се превише од својих снабдевачких центара, ланац украјинске логистике био је пренапрегнут и просто је пукао. Стање исправности борбене технике украјинске армије и пре почетка рата било је јако лоше, морал војника врло проблематичан, плате официра мале и нередовне, а држава и друштво у стању високе корупције.

Од борбене авијације тек је 20 одсто авиона могло да полети, пилоти са малим бројем сати налета, недостајала су високопрецизна средства за гађање копнених циљева. У таквим околностима украјински авиони, пре свега типа Су-25, масовно су обарани ручним ракетним лансерима проруских бораца. То што је Кијев недостатак борбене моћи своје авијације покушао да надокнади масовном употребом вишецевних ракетних бацача, био је својеврстан политички бумеранг. Гађати стамбене четврти у градовима вишецевним ракетним бацачима војно је потпуно нецелисходно и политички контрапродуктивно.

Проруске снаге увукле су војску Кијева у својеврсну замку, дошло је до вишеструког опкољавања кијевских трупа. Проруским снагама у помоћ су стигли добровољци из

Русије и других држава, баш као што су у помоћ Кијеву стигли страни плаћеници и инструктори из НАТО држава, па и оружје из неких чланица НАТО-а бивших држава Варшавског пакта.

Начин употребе украјинске армије у овом рату заслужује посебну анализу, то је била стара совјетска школа опкољавања градова и продужетак продора снага даље, док у блокади опкољених градова остају тек нужно неопходне трупе. Но, они који су тако опкољавали градове Новорусије нашли су се и сами опкољени. Као да су заборавили да друга страна добро познаје ту тактику и да је Други светски рат одавно завршен.

Кијев је дозволио и да његове специјалне снаге носе исте симболе као СС дивизија „Дас Рајх“, која је у Другом светском рату јуришала управо тим просторима.

Укратко, превише аматеризма да би се добио рат. Који, узгред речено и поред потписаног примирја у Минску још није завршен. То је недовршен сукоб...

(Политика)